

Изпърво умрѣ попа и една дебела девойка, по-диръ седмица въ единъ день — кмета, жената на горския и куция Дончо-пждаря.

— . . . »и начена смѣхътъ на дявола«, — повтаряше Витанъ презъ циничнитѣ уста на писанието, кога довтаса Бъзука, изви ржка съ кривакъ назадъ и съ явната скръбъ на човѣкъ налетѣла го зла орисия, изрече :

— Витане, и нашия си отиде . . .

— Какво ? — извика ковчегарьтъ високо, па изви глава, тѣй като не дочуваше съ едното ухо.

— И нашия . . . бати умрѣ, — повтори Бъзукъ пакъ ниско.

Витанъ примигна веднажъ-дважъ, па стрелна съ очи личето на дошлия така, че да си припомни не неговия ликъ, а онзи, за когото ставаше дума.

— Бати Любенъ ли ?

— Че . . . ти го знаешъ.

— Знамъ, но струва ми се . . . видѣхъ го здравъ.

— Зравъ бѣше, здравъ . . .

— Не, тука има прѣстъ и дявола, кой каквото ще да казва . . . Ти какъ мислишъ ?

— Бозна ! . . . присви се . . . заохка и свърши . . . Може би, има прѣстъ и дявола, та мнозина повлѣче, — па въздѣхна, поизправи се, предложи своеобразната поржчка и трѣгна по сокака да разгласи по свои и чужди смирената вестъ.

Витанъ остана самъ, по тѣлото му премина студена струя, очитѣ му трескаво засвѣткаха. А високо слънцето незабелязано се възкачваше по про-